

Arrest

nr. 243 141 van 27 oktober 2020
in de zaak X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat K. VERSTREPEN
Rotterdamstraat 53
2060 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging, thans de staatssecretaris Asiel en Migratie.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Gambiaanse nationaliteit te zijn, op 31 augustus 2016 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 2 augustus 2016 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 8 september 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 oktober 2020.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat K. VERSTREPEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. VANBEYLEN, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 3 februari 2016 dient de verzoekende partij een aanvraag in van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie.

Op 2 augustus 2016 beslist de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris (hierna: de gemachtigde) tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten.

Dit is de bestreden beslissing, en ze is als volgt gemotiveerd:

"BESLISSING TOT WEIGERING VAN VERBLIJF VAN MEER DAN DRIE MAANDEN ZONDER BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 03.02.2016 werd ingediend door:

Naam: B.

Voorna(a)m(en): G.

Nationaliteit: Gambia

Geboortedatum: 28.12.1979

Geboorteplaats: Sintet μ

Identificatienummer in het Rijksregister: (...)

Verblijvende te/verklaart te verblijven te: (...)

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van ander familielid van een burger van de Unie.

De bepalingen van artikel 40ter zijn van toepassing op de familieleden van een Belg, voor zover het betreft: '2° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, §2, eerste lid, 4°, mits het de vader en moeder van een minderjarige Belg betreft die hun identiteit bewijzen door middel van een geldig identiteitsdocument en zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen.'

Uit de gegevens van het administratieve dossier blijkt dat niet voldaan is aan het gestelde in artikel 40bis, § 2, 4° van de wet van 15.12.1980. Immers, gezien de referentiepersoon ingeschreven is op een ander adres dan betrokkene, blijkt dat betrokkene niet de intentie heeft zich bij de referentiepersoon te voegen.

Betrokkene legt volgende documenten voor als bewijs dat er toch een affectieve en financiële band met de referentiepersoon zou bestaan:

- Ongedateerde foto's: louter enkele foto's vormen geen afdoende bewijs van een affectieve band tussen betrokkene en de referentiepersoon. Immers, het betreft hier telkens een momentopname en toont dus niet afdoende aan dat er daadwerkelijk een affectieve band bestaat tussen hen.

- Ongedateerde verklaring van de referentiepersoon en een verklaring d.d. 11.02.2016 van een derde (nonkel van de referentiepersoon): gezien verklaringen op eer niet op hun feitelijkheid en waarachtigheid kunnen getoetst worden, kunnen deze niet in overweging genomen worden als afdoende bewijs van een affectieve en/of financiële band tussen betrokkene en referentiepersoon.

Op basis van het geheel van de beschikbare gegevens is de affectieve en financiële band tussen betrokkene en de referentiepersoon onvoldoende bewezen.

Betrokkene voldoet dan ook niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken."

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 42 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), iuncto artikel 52 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het Vreemdelingenbesluit).

De verzoekende partij licht haar eerste middel als volgt toe:

"De bestreden beslissing schendt volgende bepalingen van de Vreemdelingenwet resp. het Vreemdelingen-KB:

Art. 42. 1. Het recht op een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk wordt zo snel mogelijk en ten laatste zes maanden volgend op de datum van aanvraag zoals bepaald in f 4, tweede lid erkend aan de burger van de Unie en zijn familieleden onder de voorwaarden en voor de duur door de Koning bepaald overeenkomstig de Europese verordeningen en richtlijnen. Bij de erkenning wordt rekening gehouden met het geheel van de elementen van het dossier:

Art. 52.<KB 2008-05-07/33, art. 6, 033; Inwerkingtreding: 01-06-2008> § 1. [1 Het familielid dat zelf geen burger van de Unie is en zijn familieband overeenkomstig artikel 44 bewijst, dient een aanvraag in voor een verblijf kaart van familielid van een burger van de Unie bij het gemeentebestuur van de plaats waar hij verblijft door middel van een document overeenkomstig het model van bijlage 19 ter.

In dit geval wordt de betrokkene, na de controle van de verblijfplaats, ingeschreven in het vreemdelingenregister en in het bezit gesteld van een attest van immatriculatie (model A) met een geldigheidsduur van zes maanden, te rekenen vanaf de aanvraag. De woorden " Ministerie van Tewerkstelling en Arbeid of ", die voorkomen in de tweede paragraaf van de tekst op de voorzijde van dit document, worden geschrapt.

(...)

§ 4. Indien het familielid alle vereiste documenten heeft overgemaakt, maakt het gemeentebestuur de aanvraag over aan de gemachtigde van de minister. [1 Indien de Minister of zijn gemachtigde het verblijfsrecht toekent of als er geen enkele beslissing is genomen binnen de termijn bepaald bij artikel 42, van de wet, geeft de burgemeester of zijn gemachtigde aan de vreemdeling een " verblijfkaart van een familielid van een burger van de Unie " overeenkomstig het model van bijlage 9 af] 1 De kostprijs die de gemeente kan vorderen voor de afgifte van deze verblijfskaart mag niet meer bedragen dan de prijs die geheven wordt voor de afgifte van een identiteitskaart aan Belgische onderdanen. Wanneer het gemeentebestuur zich in de onmogelijkheid bevindt om onmiddellijk over te gaan tot de afgifte van deze verblijfskaart, dient het attest van immatriculatie te worden verlengd tot de afgifte van de verblijfskaart. Indien de minister of zijn gemachtigde het recht op verblijf niet erkent, wordt het familielid van deze beslissing kennis gegeven door de afgifte van een document overeenkomstig het model van bijlage 20, dat desgevallend een bevel om het grondgebied te verlaten bevat. Het attest van immatriculatie wordt ingetrokken.

Blijkens de akte van kennisgeving werd de beslissing aan verzoeker betekend op 3 augustus 2016. (cfr. laatste bladzijde van de bestreden beslissing en akte van kennisgeving)

De aanvraag voor verzoeker werd ingediend op 3 februari 2016.

De beslissing werd aldus betekend één dag na het verstrijken van de termijn van 6 maanden op 2 augustus.

Voor de beoordeling van huidig verzoek is de essentiële vraag of het voldoende is dat de beslissing binnen de termijn van 6 maanden tot stand komt, of dat de beslissing binnen de termijn van 6 maanden ook effectief ter kennis dient gebracht te zijn. Het geciteerde art. 42 § 1 Vreemdelingenwet laat ruimte voor interpretatie, waar het enkel stelt dat het verblijfsrecht wordt "erkend" binnen de 6 maanden. Overeenkomstig vaste rechtspraak van het Hof van Justitie dienen de nationale bepalingen richtlijnconform geïnterpreteerd te worden (cfr. het arrest van het Hof van Justitie dd. 13 november 1990, Marleasing SA/La Comercial Internacional de Alimentacion SA , CI06/89).

Het relevante artikel voor interpretatie van art. 42 § 1 Vreemdelingenwet en de bepaling van toepasselijke termijn, is art. 10.1. van de Richtlijn 2004/38/EG dd. 29.04.14:

Het verblijfsrecht van de familieleden van een burger van de Unie die niet de nationaliteit van een lidstaat bevitent, wordt binnen zes maanden na de datum van indiening van een aanvraag terzake vastgesteld door de afgifte van een document, verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie" genoemd. Een verklaring dat de aanvraag om een verblijfskaart is ingediend, wordt onmiddellijk afgegeven.

Uit de inhoud van deze bepaling kan worden afgeleid dat de beslissing dient "afgegeven" (betekend) binnen een termijn van 6 maanden. Uit de gebruikmaking van de notie "afgifte" kan worden afgeleid dat de beslissing binnen de 6 maanden dient ter kennis gebracht te worden, en dat de loutere totstandkoming van de bestreden beslissing niet voldoende is. Zulke interpretatie spoort ook met de inhoud van art. 10ter § 2 Vreemdelingenwet dat uitdrukkelijk bepaalt dat beslissing inzake visumaanvraag (met een niet EU-onderdaan) binnen de 6 maanden dient "getroffen en betekend". Het

was/is m.a.w. ook de bedoeling van de wetgever dat de termijn van 6 maanden niet enkel geldt voor het nemen van de beslissing, doch ook voor de betekening zelf van de beslissing. Het is niet aannemelijk dat de wetgever een verschil in behandeling heeft willen creëren tussen de begin- en einddatum voor de maximale periode van de behandeling van de visumaanvraag tussen enerzijds de visumaanvraag ex art. 10 Vreemdelingenwet en deze ex art. 40 Vreemdelingenwet. Het is daarentegen wel aannemelijk dat het de bedoeling van de wetgever is geweest dat het begin en einde van deze maximumtermijn congrueerden. 6. In casu werd de beslissing ter kennis gebracht op 3 augustus 2016, dit is meer dan 6 maanden na de indiening van de aanvraag op 3 februari 2016. Overeenkomstig art. 52 § 4 Vreemdelingenwet is de Staatssecretaris gehouden tot afgifte van de verblijfskaart. De bestreden beslissing dient derhalve vernietigd te worden.”

2.1.2. In het eerste middel stelt de verzoekende partij dat de in casu bestreden beslissing niet binnen de overeenkomstig artikel 42, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet voorziene termijn van zes maanden werd ter kennis gebracht. Zij betoogt dat de bestreden beslissing moet worden vernietigd wegens het overschrijden van voormelde termijn. Volgens de verzoekende partij werd de beslissing betekend op 3 augustus 2016 en dateert haar aanvraag van 3 februari 2016. De beslissing werd volgens de verzoekende partij aldus betekend één dag na het verstrijken van de termijn van 6 maanden op 2 augustus.

Voor de beoordeling van huidig verzoek is volgens de verzoekende partij de essentiële vraag of het voldoende is dat de beslissing binnen de termijn van 6 maanden tot stand komt, of dat de beslissing binnen de termijn van 6 maanden ook effectief ter kennis dient gebracht te zijn. Het geciteerde artikel 42, §1 van de Vreemdelingenwet laat volgens de verzoekende partij ruimte voor interpretatie, waar het enkel stelt dat het verblijfsrecht wordt "erkend" binnen de 6 maanden. Het relevante artikel voor interpretatie van artikel 42, §1 van de Vreemdelingenwet en de bepaling van toepasselijke termijn, is volgens de verzoekende partij artikel 10.1. van de Richtlijn 2004/38/EG. Het verblijfsrecht van de familieleden van een burger van de Unie die niet de nationaliteit van een lidstaat bezitten, wordt volgens deze bepaling binnen zes maanden na de datum van indiening van een aanvraag terzake vastgesteld door de afgifte van een document. Uit de inhoud van deze bepaling kan volgens de verzoekende partij worden afgeleid dat de beslissing dient "afgegeven" (betekend) te worden binnen een termijn van 6 maanden. Uit de gebruikmaking van de notie "afgifte" kan volgens de verzoekende partij worden afgeleid dat de beslissing binnen de 6 maanden dient ter kennis gebracht te worden. Het is volgens de verzoekende partij dan ook de bedoeling van de wetgever dat de termijn van 6 maanden niet enkel geldt voor het nemen van de beslissing, maar ook voor de betekening zelf van de beslissing.

De verzoekende partij diende een aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfskaart als vader van haar Belgische minderjarige dochter in op 3 februari 2016.

Derhalve zijn artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3° en artikel 40ter van de Vreemdelingenwet van toepassing.

Deze bepalingen luiden als volgt:

Artikel 40bis, § 2, 3° van de Vreemdelingenwet :

“Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd:

[...]

3° de bloedverwanten in neergaande lijn alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen, voor zover de vreemdeling die vervoegd wordt, zijn echtgenoot of de bedoelde geregistreerde partner over het recht van bewaring beschikt en, indien het recht van bewaring wordt gedeeld, op voorwaarde dat de andere houder van het recht van bewaring zijn toestemming heeft gegeven;”

Artikel 40ter van dezelfde wet:

“§ 1.

De familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, van een Belg die zijn recht op vrij verkeer heeft uitgeoefend overeenkomstig het Verdrag betreffende de Europese Unie en het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie, zijn onderworpen aan dezelfde bepalingen als de familieleden van een burger van de Unie.

§ 2.

De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de volgende familieleden van een Belg die niet zijn recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten heeft uitgeoefend krachtens het Verdrag betreffende de Europese Unie en het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie :

1° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, mits zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen;

2° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 4°, mits het de vader en moeder van een minderjarige Belg betreft die hun identiteit bewijzen door middel van een geldig identiteitsdocument en zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen.

De familieleden bedoeld in het eerste lid, 1°, moeten bewijzen dat de Belg :

1° beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Aan die voorwaarde wordt geacht te zijn voldaan indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3°, van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid. Er wordt daarentegen geen rekening gehouden met de middelen verkregen uit het leefloon, de financiële maatschappelijke dienstverlening, de kinderbijslagen en toeslagen, de inschakelingsuitkeringen en de overbruggingsuitkering. De werkloosheidsuitkering komt alleen in aanmerking indien de Belg bewijst dat hij actief werk zoekt.

Deze voorwaarde is niet van toepassing indien alleen zijn minderjarige familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3°, de Belg vergezellen of zich bij hem voegen.

2° beschikt over voldoende huisvesting die hem in staat stelt zijn familielid of familieleden die hem vergezellen of zich bij hem voegen te herbergen en die voldoet aan de voorwaarden opgelegd aan een onroerend goed dat als hoofdverblijfplaats wordt verhuurd zoals bepaald in artikel 2 van Boek III, Titel VIII, Hoofdstuk II, Afdeling 2, van het Burgerlijk Wetboek. De Koning bepaalt, bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad, de wijze waarop de Belg bewijst dat het onroerend goed aan de opgelegde voorwaarden voldoet.

3° beschikt over een ziektekostenverzekering die de risico's in België voor hem en zijn familieleden dekt. Als een attest van geen huwelijksbeletsel is afgegeven, wordt er naar aanleiding van het onderzoek van een aanvraag tot gezinshereniging gebaseerd op het voltrokken huwelijk, waarvoor het attest is afgegeven, geen nieuw onderzoek uitgevoerd, tenzij er nieuwe gegevens zijn.

Wat de personen betreft bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° en 2°, moeten de echtgenoten of de partners beiden ouder zijn dan eenentwintig jaar. Deze minimumleeftijd wordt echter teruggebracht tot achttien jaar indien de echtelijke band of het geregistreerd partnerschap dat als gelijkwaardig wordt beschouwd met het huwelijk reeds vóór de indiening van het verzoek tot gezinshereniging bestond of indien ze, in het geval van een wettelijk geregistreerd partnerschap, bewijzen dat ze vóór de indiening van het verzoek tot gezinshereniging minstens één jaar hebben samengewoond.

Onverminderd de artikelen 42ter en 42quater, kan aan het verblijf van een familielid van een Belg ook een einde worden gemaakt wanneer de voorwaarden van het tweede lid niet meer zijn vervuld.”

De verzoekende partij is de vader van de Belgische referentiepersoon. Uit niets blijkt dat deze laatste zijn recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten van de Europese Unie heeft uitgeoefend.

Het betreft dus een zuiver interne situatie, waarop het Unierecht niet van toepassing is. Een richtlijnconforme interpretatie van een nationale bepaling is aan de orde, onder meer in gevallen waarin de feiten van het hoofdgeding weliswaar niet binnen de directe werkingssfeer van het Unierecht vallen, maar de bepalingen van dat recht van toepassing zijn op grond van de nationale wettelijke regeling waarin ten aanzien van situaties waarvan alle aspecten zich binnen één lidstaat afspelen, is gekozen voor dezelfde aanpak als in het Unierecht.

De door de verzoekende partij ingediende aanvraag, die tot de bestreden beslissing heeft geleid, is gesteund op artikel 40ter van de Vreemdelingenwet. Het blijkt geenszins dat bij de wijziging van artikel 40 en volgende van de Vreemdelingenwet met de wet van 8 juli 2011 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen werd gekozen voor dezelfde aanpak voor gezinshereniging van een derdelander met een zogenaamde “statische” Belg als met een andere Unieburger. Integendeel, er is uitdrukkelijk voor gekozen dat die *“Belgen op voet van gelijkheid [worden] geplaatst met de vreemdelingen uit derde landen”* en dat *“de wet bijgevolg strenger zal worden toegepast ten aanzien van de Belgen dan ten aanzien van de burgers die de nationaliteit hebben van een lidstaat van de Europese Unie”* (Parl. Stukken Kamer, nr. 53/0443-14, 150).

Bij gebrek aan aanknoping met de bepalingen van het Unierecht kan de verzoekende partij niet dienstig verwijzen naar de interpretatie van richtlijn 2004/38 en de rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie. (RvS 6 november 2019, nr. 245.995)

Artikel 42, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“Het recht op een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk wordt zo snel mogelijk en ten laatste zes maanden volgend op de datum van aanvraag zoals bepaald in § 4, tweede lid, erkend aan de RvV burger van de Unie en zijn familieleden onder de voorwaarden en voor de duur door de Koning bepaald overeenkomstig de Europese verordeningen en richtlijnen. Bij de erkenning wordt rekening gehouden met het geheel van de elementen van het dossier.”

Artikel 52, §4, tweede lid van het Koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het Vreemdelingenbesluit) bepaalt wat volgt:

“Indien de Minister of zijn gemachtigde het verblijfsrecht toekent of als er geen enkele beslissing is genomen binnen de termijn bepaald bij artikel 42, van de wet, geeft de burgemeester of zijn gemachtigde aan de vreemdeling een “verblijfkaart van een familielid van een burger van de Unie” overeenkomstig het model van bijlage 9 af.”

De in artikel 42, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet bedoelde termijn van zes maanden heeft enkel betrekking op het nemen van de “beslissing”. Noch in de wettekst, noch in de voorbereidende werken, noch in de rechtspraak van het Grondwettelijk Hof komt de termijn van de kennisgeving aan bod.

Ook in artikel 52, § 4 van het Vreemdelingenbesluit is enkel sprake van de situatie waarin geen enkele beslissing is genomen binnen de in het voornoemde artikel 42 bepaalde termijn. In deze uitvoeringsbepaling is evenmin sprake van een termijn voor de kennisgeving van de beslissing (RvS 24 oktober 2017, nr. 239.533)

Nu uit het voorgaande volgt dat de bedoelde vervaltermijn van zes maanden enkel betrekking heeft op het nemen van de “beslissing”, niet op de betekening ervan, en nu niet wordt betwist dat de bestreden beslissing tijdig werd genomen, moet worden vastgesteld dat de vervaltermijn werd gerespecteerd en geen aanleiding kan geven tot het gevolg dat artikel 52, §4 van het Vreemdelingenbesluit verleent aan het overschrijden ervan.

Het eerste middel is niet gegrond.

2.2.1. In een tweede middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet juncto artikel 40bis, §2, eerste lid, 4° van de Vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht, van de artikelen 2 en 3 van de wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen van 29 juli 1991 en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

De verzoekende partij licht haar tweede middel als volgt toe:

“De bestreden beslissing stelt in essentie dat uit het dossier niet blijkt dat voldaan is aan het gestelde in art. 40bis, § 2, 4° Vreemdelingenwet.

Ter adstructie van deze beslissing wordt in de bestreden beslissing overwogen:

- *Dat betrokkene niet de intentie zou hebben zich te voegen bij zijn dochter;*
- *Dat er geen bewijs van affectieve band zou geleverd worden;*
- *Dat er geen bewijs van een financiële band zou geleverd worden;*

Geen van deze overwegingen kan als een afdoende motivering worden beschouwd ter betwisting van de affectieve / financiële band tussen verzoeker en zijn minderjarige dochter.

(i) Nopens het zich voegen bij de dochter

De bestreden beslissing houdt geen steek waar deze stelt dat verzoeker niet de intentie zou hebben om zich te voegen bij zijn dochter. Verzoeker is immers net uit Gambia overgekomen en vraagt het verblijfsrecht met als enige opzet bij zijn dochter te kunnen blijven en te haar zien opgroeien. Ingevolge

de scheiding met de moeder en het gegeven dat de dochter (voorlopig) haar hoofdverblijf bij de moeder houdt, is verzoeker (noodzakelijkerwijze) ingeschreven op een ander adres. Dit loutere gegeven (dat vader en dochter) een ander adres houden, doet geen afbreuk dat verzoeker in België is gekomen om zijn dochter te vervoegen, wat ook de verblijfsregeling moge zijn.

(ii) Nopens de affectieve band met de dochter

De betreffende attaché meent de affectieve band te moeten betwisten tussen vader en dochter, en trekt de bewijswaarde van de bijgebrachte documenten (foto's en verklaringen) in twijfel.

De attaché maakt een normale bewijsvoering (m.b.t. een affectieve band) onmogelijk door zijn onredelijke houding:

- *Dat foto's enkel een momentopname zijn is evident, doch betekent niet dat deze kunnen wijzen op een affectieve relatie; er werden nota bene foto's over een ruime periode neergelegd, zodat ook om die reden het argument van de momentopname niet kan worden weerhouden;*
- *Uit de aard van de verwantschap kan ipso facto een affectieve band worden afgeleid, a fortiori wanneer de vader naar België komt in functie van zijn dochter;*

(iii) Nopens de affectieve band met de dochter

De betreffende attaché overweegt ten slotte dat er geen financiële band wordt aangetoond. Deze voorwaarde kan niet worden gelezen in art. 40ter Vreemdelingenwet, derwijze dient te worden aangenomen dat, door deze voorwaarde wel te stellen, de bestreden beslissing art. 40ter van de Vreemdelingenwet schendt. Anderzijds, ondergeschikt, laat verzoeker gelden dat de Staatssecretaris verzuimd heeft rekening te houden met de betalingsbewijzen welke verzoeker heeft neergelegd (stuk 3); de betalingen aan W. B. (zijn ex-partner en moeder van het kind) betreffen betalingen gedaan voor het onderhoud, de opvoeding en de opleiding van zijn dochter. Waar de beslissing geen rekening houdt met dit stuk, is de beslissing onzorgvuldig tot stand gekomen en gebrekkig gemotiveerd."

2.2.2. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen verplichten de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de bestreden beslissing ten gronde liggen en dit op afdoende wijze. Het afdoend karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, met name dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen.

De belangrijkste bestaansredenen van deze uitdrukkelijk motiveringsplicht bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan binnen de perken van de redelijkheid tot haar beslissing is gekomen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (cf. RvS 30 oktober 2014, nr. 228.963; RvS 17 december 2014, nr. 229.582).

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur is

uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of het de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

De verzoekende partij diende haar aanvraag in, in functie van haar minderjarig Belgisch kind.

De bestreden beslissing werd genomen op grond van artikel 40bis, §2, eerste lid, 4° en artikel 40ter van de Vreemdelingenwet.

Artikel 40bis, §2, eerste lid, 4° van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“§ 2 Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd: (...)

4° de bloedverwanten in opgaande lijn, alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen. (...)”

Artikel 40ter, §2, van de Vreemdelingenwet bepaalt::

“(…)

§ 2. De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de volgende familieleden van een Belg die niet zijn recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten heeft uitgeoefend krachtens het Verdrag betreffende de Europese Unie en het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie :

1° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, mits zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen;

2° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 4°, mits het de vader en moeder van een minderjarige Belg betreft die hun identiteit bewijzen door middel van een geldig identiteitsdocument en zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen.

De familieleden bedoeld in het eerste lid, 1°, moeten bewijzen dat de Belg :

1° beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Aan die voorwaarde wordt geacht te zijn voldaan indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3°, van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid. Er wordt daarentegen geen rekening gehouden met de middelen verkregen uit het leefloon, de financiële maatschappelijke dienstverlening, de kinderbijslagen en toeslagen, de inschakelingsuitkeringen en de overbruggingsuitkering. De werkloosheidsuitkering komt alleen in aanmerking indien de Belg bewijst dat hij actief werk zoekt.

Deze voorwaarde is niet van toepassing indien alleen zijn minderjarige familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3°, de Belg vergezellen of zich bij hem voegen.

2° beschikt over voldoende huisvesting die hem in staat stelt zijn familielid of familieleden die hem vergezellen of zich bij hem voegen te herbergen en die voldoet aan de voorwaarden opgelegd aan een onroerend goed dat als hoofdverblijfplaats wordt verhuurd zoals bepaald in artikel 2 van Boek III, Titel VIII, Hoofdstuk II, Afdeling 2, van het Burgerlijk Wetboek. De Koning bepaalt, bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad, de wijze waarop de Belg bewijst dat het onroerend goed aan de opgelegde voorwaarden voldoet.

3° beschikt over een ziektekostenverzekering die de risico's in België voor hem en zijn familieleden dekt. Als een attest van geen huwelijksbeletsel is afgegeven, wordt er naar aanleiding van het onderzoek van een aanvraag tot gezinshereniging gebaseerd op het voltrokken huwelijk, waarvoor het attest is afgegeven, geen nieuw onderzoek uitgevoerd, tenzij er nieuwe gegevens zijn.

Wat de personen betreft bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° en 2°, moeten de echtgenoten of de partners beiden ouder zijn dan eenentwintig jaar. Deze minimumleeftijd wordt echter teruggebracht tot achttien jaar indien de echtelijke band of het geregistreerd partnerschap dat als gelijkwaardig wordt beschouwd met het huwelijk reeds vóór de indiening van het verzoek tot gezinshereniging bestond of indien ze, in het geval van een wettelijk geregistreerd partnerschap, bewijzen dat ze vóór de indiening van het verzoek tot gezinshereniging minstens één jaar hebben samengewoond.

Onverminderd de artikelen 42ter en 42quater, kan aan het verblijf van een familielid van een Belg ook een einde worden gemaakt wanneer de voorwaarden van het tweede lid niet meer zijn vervuld.”

Uit de bovenvermelde bepalingen volgt dat om een verblijfsrecht erkend te zien als ouder/vader van een Belgisch minderjarig kind, de betrokkene ten eerste zijn identiteit dient te bewijzen door middel van een geldig identiteitsdocument. Dat deze voorwaarde werd vervuld door de verzoekende partij staat blijkens de bestreden beslissing niet ter discussie.

Ten tweede dient de betrokken ouder het Belgisch minderjarig kind te vergezellen of zich bij hem te voegen. De voorwaarde van het “zich voegen bij” houdt niet in dat de ouder dient samen te wonen met het Belgisch minderjarig kind op hetzelfde adres. Gezamenlijke vestiging houdt echter wel in dat er sprake dient te zijn van een minimum aan relatie tussen beiden. De verwerende partij voegt dan ook geen voorwaarde aan de wet toe door een bewijs te eisen inzake een affectieve en/of financiële band tussen ouder en minderjarig kind, maar geeft hiermee een redelijke invulling aan het begrip ‘gezamenlijke vestiging’.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij ten bewijze van haar affectieve banden met haar dochter vier foto's heeft voorgelegd waarop ze samen met haar dochter te zien is. De voorgelegde foto's zijn inderdaad niet gedateerd. De verwerende partij stelt op een niet-kennelijk onredelijke wijze dat hieruit enkel kan afgeleid worden dat het gaat om een momentopname. In casu is niet bekend over welke periode de foto's genomen werden. Hieruit kan niet afdoende afgeleid worden of er werkelijk sprake is van een affectieve band. Het loutere feit dat de verzoekende partij de vader is van de referentiepersoon volstaat uiteraard niet om een dergelijke affectieve band aan te tonen, in tegenstelling tot wat de verzoekende partij voorhoudt.

Daargelaten de vraag of de verwerende partij een bestaansmiddelenvoorwaarde in deze mag opleggen, blijkt uit de bestreden beslissing niet dat de verwerende partij een dergelijke voorwaarde oplegt zodat de verzoekende partij niet kan worden gevolgd in haar stelling dat verwerende partij een voorwaarde aan de wet toevoegt door een dergelijke voorwaarde op te leggen.

In zoverre de verzoekende partij stelt dat de gemachtigde verzuimd heeft rekening te houden met de betalingsbewijzen die zij heeft neergelegd, waarbij zij verwijst naar stuk 3, met name betalingen aan W. B. (haar ex-partner en moeder van het kind) stelt de Raad vast dat uit de stukken van het administratief dossier niet blijkt dat de verzoekende partij de bewijzen van betaling aan haar ex-partner waarover zij het heeft, heeft voorgelegd aan het bestuur vóór het nemen van de bestreden beslissing. De verwerende partij kan bij het nemen van de bestreden beslissing uiteraard enkel rekening houden met de gegevens waarvan zij op dat moment op de hoogte is of had moeten zijn. De verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat dit het geval was voor wat betreft de door haar bijgebrachte beweerde bewijzen van betaling aan haar ex-partner.

De verzoekende partij stelt nog dat zij het verblijfsrecht vraagt met als enige opzet bij haar dochter te kunnen blijven en haar te zien opgroeien, maar zij maakt dit niet op enige concrete wijze aannemelijk, noch blijkt dit uit de aanvraag zelf.

Uit voorgaande bespreking is gebleken dat de verzoekende partij de schending van de door haar opgeworpen bepalingen en beginselen niet aannemelijk heeft gemaakt, noch heeft zij aannemelijk gemaakt dat de bestreden beslissing op kennelijk onredelijke wijze werd genomen.

Het tweede middel is niet gegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventwintig oktober tweeduizend twintig door:

mevr. J. CAMU,

kamervoorzitter,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

J. CAMU